

Men vi kan heller ikke fra Folketingets side gå ud og sige, at forældre skal have 1 års fuld løn, ellers kan vi ikke forvente, at kvinder vil føde børn. Det er ikke det rigtige at sige til forældrene, og det er heller ikke det, forældrene ønsker. Forældrene ønsker, at de får noget opbakning i den periode, de skal have børnene.

Vi skal passe på, at vi ikke laver noget, som vi ikke kan overskue.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der tre, der har bedt om ordet. Det fru Pernille Rosenkrantz-Theil, som den første, hr. Aage Frandsen som den anden og fru Elisabeth Arnold som den tredje.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Til det her med, at det skal være op til arbejdsmarkedets parter at forhandle det her igennem, vil jeg for det første gerne sige, at vi aldrig nogen sinde bare tilnærmelsesvis havde fået lige løn i det her land, hvis det ikke var, fordi der var blevet lavet en lovgivning. Det har vi fortsat ikke, der er fortsat en lønforskel på 12 pct. mellem kvinder og mænd.

Det, at vi har lovgivning, gør, at vi kan slå arbejdsgiverne oven i hovedet for at sørge for at få bragt de forhold i orden. Hvis vi ikke havde den lovgivning, havde vi ikke den mulighed. Så lovgivning er helt nødvendig.

Så vil jeg for det andet sige, at grunden til, at det skal være en central fond – altså ikke en branchebestemt eller en fagforeningsbestemt fond, men en central fond – jo netop er, at nogle fag har flere kvinder og derfor større udgifter i forbindelse med barselorlov end andre.

Det kan ikke være rigtigt, at de store kvindes fag skal være dem, der betaler prisen for, at der bliver født børn i det her samfund. Det skal gerne være noget, man deler, og derfor skal det være en central fond. Vi ved jo, at de første forbund, der faktisk fik gode barselorlovsregler, sjovt nok var de forbund, Dansk Metal, Dansk El-Forbund osv., som stort set ikke har nogen kvinder.

Det er jo en utrolig billig løsning for dem at komme op med de gode forslag, hvorimod det for de forbund, som faktisk har mange kvinder, straks bliver sværere, fordi det er utrolig dyrt. Derfor bliver arbejdsgiverne selvfølgelig mere tilbøjelige til ikke at ville gennemføre de ting.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Bent Bøgsted siger, at det må være op til organisationerne, og han siger yderligere, at man ikke rigtig har set nogen virkninger endnu.

Men er det ikke allerede sådan i dag med de gældende ordninger, at det er kvinderne, som først og fremmest tager barsel, og dermed også kvinderne, der først og fremmest bærer byrden i forhold til at være på arbejdsmarkedet og få de goder, som er på arbejdsmarkedet?

Kl. 14.05

Det vil sige, at det ikke er nødvendigt at afvente undersøgelser, for vi kender allerede virkeligheden i dag. Derfor vil jeg spørge hr. Bent Bøgsted: Er det sådan, at uanset hvad resultaterne viser – der er masser af resultater allerede på det gældende grundlag – er Dansk Folkeparti ligeglad med det? Er det det, som er tilfældet, også fordi man har aftalen med regeringen og så i øvrigt er ligeglad med, om det er kvinderne, der kommer i klemme med det her rent økonomisk?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Min sidste korte bemærkning til hr. Bent Bøgsted vil jeg bruge på at kommentere hr. Bent Bøgsteds bemærkning om, at det jo ikke var statens opgave at støtte, at folk fik børn, men at forældrene ønskede opbakning. Det var det udtryk, hr. Bent Bøgsted anvendte.

Jamen det er præcis det, som forslaget om en barselfond går ud på; det er at give forældrene den opbakning, der betyder, at de ikke skal være nervøse for, at deres arbejdsgiver kommer ud i vanskeligheder, fordi de ansatte skal have barselorlov. Især på en lille virksomhed betyder det jo, hvis en nybagt mor går på barselorlov – og det er sådan set, uanset om det er en mor eller en far – at der skal ansættes en vikar, for man kan ikke undvære den ene arbejdskraft, hvis det er en virksomhed kun med tre ansatte; så skal man ansætte en vikar, men en vikar koster mere end den faste arbejdstager.

Så det her er en måde at fordele byrden på. Alle de, der ikke får børn, skal være med til at betale for dem, der får børn og dermed er med til at holde samfundet i gang. Så det er en solidaritetserklæring til de forældre, der ønsker at få børn. Derfor er det fællesskabets opgave at sørge for, at det kan lade sig gøre.